

Himne entusiasta

Dc, 19/08/2020 per Josep Maria Solà

[Mirant el text](#)

El tram de la carta de Pau als romans que va del capítol 9 a 11 acaba amb un himne de lloança i admiració (Rm 11,33-36) respecte al que ha dit a 11,25-32. S'han acabat les exposicions i argumentacions. Podríem dir que, si aquestes no han aconseguit fer entendre quin és el tracte que dona Déu a Israel i als no jueus, queda encara quelcom que va més enllà de tot argument: contemplar i admirar la riquesa, la saviesa i el coneixement de Déu. La incomprensió humana rau en la incapacitat per comprendre i admirar la saviesa i els designis de Déu. Només són comprensibles a través de la revelació de l'Esperit que "tot ho penetra fins el més profund de Déu" (1Co 2,10).

El petit himne es compon de tres parts. El verset 33, la primera, és una exclamació entusiasta que admira la de riquesa, saviesa i coneixement de Déu; la segona, vv. 34-35, venen a ser una explicació, en forma de preguntes retòriques, del que ha dit en el verset anterior; la tercera v. 36 canta la glòria de Déu origen, sosteniment i fi de totes les coses.

Les tres preguntes dels vv. 34-35 es corresponen a les tres realitats que es prediquen de Déu en el v. 33 però canviant l'ordre. Al coneixement de Déu correspon la pregunta: Qui pot conèixer el pensament del Senyor?. La resposta és ningú. El tema del Déu inassequible és un tema important en la teologia de l'Antic Testament; el trobem en el profeta Isaïes: "Els meus pensaments no són els vostres pensaments, ni els vostres camins no són els meus. Ho dic jo, el Senyor. Estan lluny els meus camins dels vostres i els vostres pensaments dels meus com el cel és lluny de la terra" (Is 55,8-9). També és present en la literatura apòcrifa: "Els camins de l'Altíssim són de condició eterna. Tu, en canvi, un home mortal que viu en l'eó mudable, com pots comprendre l'Etern?" (4 Esd 3,11).

La segona pregunta: Qui ha estat el seu conseller? ens porta a considerar la saviesa companya inseparable de l'obra de Déu: "Iniciada en el coneixement de Déu, ella n'escull les seves obres" (Sv 8,4), "Jo hi era quan desplegava la vostè del cel" (Pr 8,27). Només a la saviesa li correspon ser consellera de Déu perquè, tal com diu el profeta Isaïes: "Qui podrà suggerir-li bons consells?" (40,13) o Job: "Assisteixes al consell de Déu i acapares la seva saviesa?" (15,8). Del tot encertada, doncs, la lloança que Pau fa de la saviesa de Déu

La tercera pregunta té a veure amb la primera exclamació que lloa la riquesa de Déu. Qui ha donat res a Déu que li atorgui el dret a alguna recompensa?. Ningú. El donar de Déu és una acció totalment gratuïta, pur regal que no necessita condicionants previs, sobretot que ningú pensi que en virtut de les seves obres i comportament pot exigir res a Déu. "Qui m'ha deixat res que jo li hagi de tornar?. Sota la capa del cel tot és meu" (Job 41,3).

"Tot ve d'ell, passa per ell i va cap a ell. Glòria a ell per sempre. Amen" Aquesta admiració, exclamació i lloança de la glòria de Déu ens recorda l'acabament de les nostres pregàries eucarístiques. Segurament Pau fa seva una fórmula que existia en anterioritat. L'Amen final el pronunciaria probablement la comunitat en acabar de llegir la carta. La paraula Amen prové del verb hebreu "aman" molt ric de significats: confiar, ser cert, confirmar, donar crèdit, estabilitat ferma, lleialtat,

fidelitat, seguretat, veritat. Usada per Jesús per reforçar el contingut del seu ensenyament, el terme passa a tenir un ús litúrgic quan la comunitat proclama que és el que s'acaba de dir i s'hi adhereix.

Diumenge 21 durant l'any. 23 d'Agost de 2020